Hoe Helias kampte teghen den grave van Franckenborch, die hy verwan.

[22]

De edel Ridder metten Swaen quam [hier na] weder totten keyser ende zeyde: “Heere, doet comen ten percke den geenen die dese vro[u] beschuldicht om die te onteeren ende te doen dooden, want ick ben bereet tegen hem te slaen.”

Ende als hy dit geseyt had, zoo quam de grave ende zeyde: “Vriend, wat begheerdy? Ghy thoont u zeer moedich dat ghy u soo geerne w[i]lt onderwinden [1] een sake die u niet aen en gaet.”

Helias zeyde: “Siet daer mijnen hantschoen! Ick leveren u om de eere Gods ende om de minne van die edel vrouwe. Ghy sult desen dach zien wat een ridder van avontueren doen kan.”

Ende de grave nam de hantschoen, ende terstont [soo] wert den kamp ghestelt vanden keyser, die een eedt van hun beyden ontfinc ende vraechde wanneer sy kampen wilden. Doen begeerde Helias den dach terstont, dat hy consenteerde, ende de grave en dorstes [2] niet ontseggen van schanden, ende ’t perc wert gereet gemaect.

Doe quamen [daer] de kampioenen [te campen], ende Helias nam zijnen silveren schilt metten dobbelen cruyce, ende de grave quam oock wel voorzien, ende daer waren teghenwoordich de keyser ende zijn heeren ende de hertoginne ende haer dochter ende noch meer ander met haer. Ende als de hertoginne ende haer dochter saghen komen haren kampioen Heliam, zoo baden sy Godt dat Hy he[m] helpen wilde ende victorie verleenen tegen haren vyant na haer goet recht.

Doen quamen sy aen malcanderen dat sy beyde hun lancien braken. Ende doe vochten sy metten sweerde, so dat hem de grave niet meer verweren en mocht, maer de vrome Helias hoopte altijdt in Godt als de gene die rechtelijc campte. [3] Ende de grave bat Heliam dat hy hem tijt gave om met hem te spreken, dat Helias dede, ende de grave seyde: “Soo, edel ridder, believet u, gheeft

---

1. onderwinden: op zich nemen
2. en dorstes niet ontseggen: durfde het niet te weigeren
3. rechtelijc campte: een rechtvaardige strijd streed

peys, ende mach ic tot mijnen rechte komen, ic sal u mijn dochter geven mette landen van Ardenen, dat seer vruchtbaer is."

Doen seyde Helias: "Meyndy dat ic tverraetschap sal volgen dat gy op gestelt hebt? Ic liet my liever ontleden van lit te lit! Hierom en segter niet af, want van my en suldy geen ontfermen hebben, ende ic beloof God die my gesonden heeft, dat ic de hertoginne verlossen sal van alle verraderije op desen dach ende trouwen haer [dochter] tegen uwen wille. Aldus verweert u lijf!"

Doen sloech de grave Heliam op zijnen rechten arm dat hem tsweert ontviel. Als dit Helias sach, spranck hy van zijn peert ter aerden ende nam den grave ende wierp hem met macht ter aerden ende brac hem zijnen schilt van den halse ende nam hem zijn sweert uyter hant.

Als de grave hem verwonnen sach, gaf hy hem op [den edelen Helias] ende zeyde: "Edel ridder, ick roepe genade, ende om Gods wil beschuddet mijn lijf! Ick sal u mijn lant geven."

Helias zeyde: "O, valsch verrader, dus[4] en suldy uyt mijne handen niet komen, maer ick wil wreken de edel hertoginne ende haer dochter!"

Ende dit segghende verhief hy zijn sweert dat hy den grave genomen had, ende sloech hem den helm van den hoofde ende sloech hem den hals af.

Als de hertoginne ende haer dochter dit sagen, dancten sy God dat Hy haer kampioen victorie had gegeven.

---

4. dus: aldus, zo